

„Uskrsnuće počinje kad se odlučimo boriti protiv zla u sebi i oko sebe, kad počinjemo vjerovati da se isplati ljubiti i praštati, kad se isplati biti darežljiv i milosrdan.“ (dr.fra Slavko Barbarić)

Pitanje o vječnom životu, pitanje je o radosti, a svatko od nas nosi to pitanje u svojem srcu. Svatko želi biti radostan, a onaj koji želi biti radostan, mora naučiti ljubiti. Sve se temelji na razvitku ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu. Kada je Bog na prvom mjestu, čovjek dobiva svoju pravu dimenziju. Ljubav prema čovjeku dokazuje da je Bog na prvom mjestu jer po Njemu, kao našem primjeru, trebamo ljubiti sve ljude. S druge strane, mržnja je potpuna suprotnost. Mržiti znači odbaciti svaki pogled, dodir, toplu riječ...odbaciti sve ono što je sačinjeno u ljubavi. Svi imamo trenutke slabosti u kojima se prepustimo čarima mržnje, ali zato smo pozvani gledati u križ Isusa Krista jer to je prava ljubav.

Krist nas preko križa uči kako ljubiti i praštati u ovom surovom svijetu. Dao nam je život, ali i druge ljude. Prepustio nam je u povjerenju svijet i sve ono što je stvorio. Svakoga dana pruža nam se prilika za dobra djela. Ona ne moraju biti velika, ali neka budu ispunjena ljubavlju. Svi mi kao Božja djeca trebamo nadilaziti stav pukog suzdržavanja od osвете, a iskazivati istinska djela ljubavi i milosrđa. Misлити, govoriti, vjerovati i činiti dobro kao ono što je dovoljno za sretan život? Zvuči jednostavno na prvu no razmislivši još dublje ta „formula“ za sretan život govori nam o nečemu dosta težem, ni više, a ni manje, nego o nasljedovanju Krista. Naš poziv je živjeti što sličnije Isusovom životu na Zemlji jer nam je ostavio savršen primjer te dao obećanje da nas ništa neće uništiti ako Njemu predamo svoje živote. Ima dana kada je teško razmišljati, vjerovati, moliti, činiti dobro...dok je lakše uzorati polje. Ima dana kada su misli teške kao kamenje, a grube riječi ljudi često nas zaboje. Ima takvih dana, ali u redu je da ih ima. I tada, kada naše srce obuzme tjeskoba te se ono uznemiri i prije nego što se pokuša smiriti, važno je ostati ponizan slušajući nezaslužene grube riječi. Zamolimo Isusa, blaga i ponizna srca, da naše srce učini po srcu svome. Način na koji mi postupamo prema svakom ljudskom biću, konačni je test naše veličine. Onaj tko je oprostio, dovoljno se osvetio! Trenutak kada nastupi vrijeme smirenosti duha, čistoće jezika i misli te trenutak osvjedočenja po Božjoj milosti da je istina samo ova: da smo obični smrtnici i putnici ovom Zemljom, zapravo je početak uskrsnuća. Susret je to s Bogom, koji nam daje priliku da učinimo nešto dobro, ali ne sami nego s Isusom. Jedino On može ponijeti u nama svu oholost, mržnju, turobne misli i od toga načiniti nešto predivno na svoju slavu, a na naše dobro.

Gore nas čekaju planine od vječnosti stvorene, tako visoke da ih noge ne mogu prijeći; daju se preletjeti samo s Bogom, na krilima Njegove ljubavi. Još puno toga moramo proći, da bismo pred Boga mogli doći. Tvrda je to besjeda. Zato Bog daje malenima da razumiju velike tajne vječnosti i dušom čeznu za Nebom, svojim pravim domom. Oni razumiju da je sve što gledaju prolazno; da će tuga što pritišće njihovo srce iščeznuti; da će bol minuti i život

proletjeti. Zato se trude zavrijediti vječnost shvativši da se isplati biti malen među mnogima. Oni znaju da ne smiju proletjeti sa životom, samo biti i proći nego ostati zapamćeni po dobrohotnosti. To su oni koje Božja ljubav dotiče, posve proniče i vodi dok hode ovom Zemljom kao putnici do svoga odredišta. Kada se tijelo u prah vrati, a duša k svome Stvoritelju krene, puna radost ide Onome za kojim joj cijeli život srce čezne. Uskrsnuće nije ostavljeno za one dobre nego je dar za one protkane nesavršenostima dok se trude postati savršenima po Njegovoj ljubavi.

Učenica: Petra Miletić, 2.1

Mentorice: Ilijana Sušac i Jadranka Medić